

נצחון מדק-גאורן

במשך 22 חודשים עמל ג'ורג' מק' גאורן, עד שנחל בשבוע שעבר את ניצחונו המזהיר. ברוב עצום נבחר לכס הנשיאות אדם שהשמיע את סיסמותיו והבטיח להגשים את תוכניתו. **העובדה שאותו אדם היה, כמיקרה, יריבו בכחירות — אינה חשובה.**

אימרה מפורסמת אומרת: "הפולטיקאי חושב על הבחירות הבאות, המדינאי חושב על הדור הבא." ריצ'ארד ניקסון הוא הדוגמה המובהקת ביותר לחלק הראשון של האימרה. הוא הפוליטיקאי כח"א היריעה — אולי יותר מכל אדם חי אחר עלי אדמות.

הפוליטיקאי הוא איש-מיקצוע, כמו סנדלר וחשמלאי. כשם שהסנדלר עוסק בעורות והחשמלאי בחשמל, כן עוסק הפולטיקאי בשילטון. תפקידו האחד והיחיד הוא — להיבחר לתפקיד.

זהו תפקיד טכני. והטכניקה היא זו: לדעת מה רוצים רוב הבחורים, ולהבטיח להם את סיפוק רצונם בצורה יותר משכר נעת מאשר כל המתחרים.

זהו חוכמת הפוליטיקאי על רגל אחת. לגבי הפוליטיקאי האמיתי, כלל לא חשוב אם הדבר הרצוי לרוב הציבור הוא טוב או רע, מוסרי או בלתי-מוסרי, מועיל או מזיק, אף לציבור זה עצמו.

אם הרוב רוצה בסוכריה מורעלת, כמו ילד מפגר — הפוליטיקאי יבטיח לו סוכריה מורעלת.

כי זוהי הדרך להצליח בכחיי רות — ופוליטיקאי אין שאיפה ואין משימה אחרת.

אין הוא רוצה לשנות את דעת-הקהל. אין הוא רוצה "לחנך" את הקהל. אין הוא רוצה לעשות נפשות לדבר שאינו פופר לרי. דבר בלתי-פופולרי גרוע בעיניו מכל חטא או פשע.

על רקע זה, מובנת דרכו של דיק ניקסון היטב. כסילים אומרים שאינו עיקב, מפני שהחליף את דיעותיו כמו גביעים ישנים. ניקסון היה עקבי בכך חייו: הוא דגל תמיד בדיעה הפופולרית של הרגע.

כאשר היתה ארצות-הברית אחוזה בי היסטוריה האנטי-קומוניסטית, לא היה דמגוג אנטי-קומוניסטי ארסי יותר מדיק ניקסון. כסנאטור צעיר, לא נפל מעמיתו, ג'ק מקקארתי. הוא לקח חלק אישי בכמה ממעשיהו הלינין' המחרפים ביותר של ארץ תה תקופה, הרס ואימלל אנשים טובים בלי רחמים.

כשנמרה ההיסטוריה, עבר ניקסון בעוד מועד למחנה הימין המתון. ג'ו מקקארתי תי נשבר ונעלם. אבל דיק ניקסון הפך סגנו של האיש הפופולרי ביותר באמריקה — הנשיא דווייט אייזנהואר.

גיבור התקופה היה שריהתוך ג'ון-פרנסיס טר דאלס, נביא המילחמה הקרה. או לא היה לוחם-קר נאמן יותר מאשר דיק ניכר סון. הוא נסע למוסקבה, נפגש עם ניקיטה כרושצ'וב במטבח של תערוכת כלי-ביית אמריקאיים, והתקוטט עימו בפומבי.

בבחירות של 1960 הופיע בפני הציבור בתור "האיש שידע לענות לכרושצ'וב", הלוחם רב-התושייה בקומוניזם. אבל הפ עם פיספס. המילחמה הקרה התחילה להי מאס על דעת-הקהל, וכך נבחר ג'ון קנדי

אם כי ברוב זעיר. ב-1968 קלע ניקסון לדעת-הקהל, שהי תה חלוקה ומערפלת. הוא הבטיח לפעול למען השלום, וגם לנהל את המילחמה כראוי. הוא ניצח.

כמשך ארבע שנים עמדה לנגד עיניו מטרה יחידה: להיבחר שוב, וכרוב עצום.

לכן עקב בדריכות אחרי תגובות דעת-הקהל. הוא הבין שתגובת-השלום מנצחת. שהמילחמה נמאסה על הכל, שהכל מודר אגים מן הפילוג וההתפרקות של החברה האמריקאית.

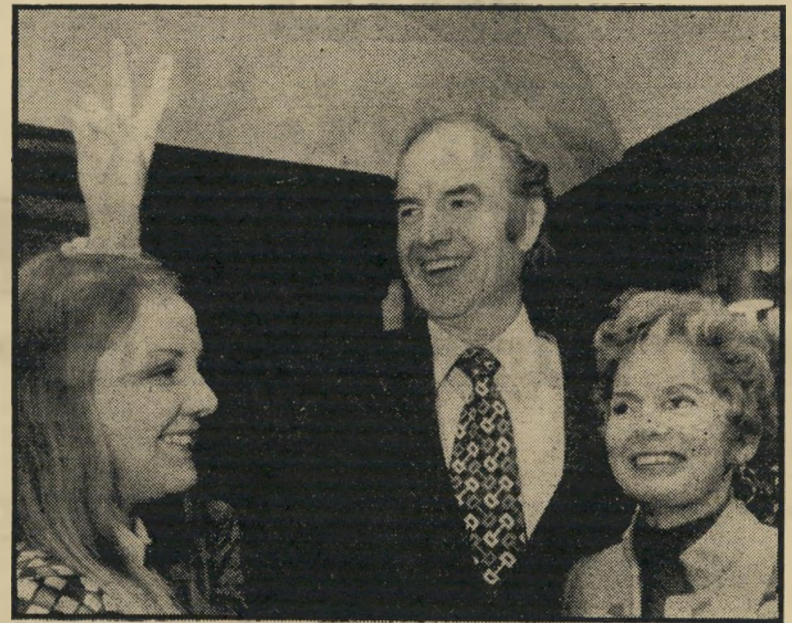
כך נולד "ניכסון החדש". הלוחם האנטי-קומוניסטי הקיצוני ערך את המסע היסטורי לפקין, היה הנשיא האמריקאי הראשון שביקר במוסקבה. האיש ששפך על ויאטנאם הצפונית הקטנה יותר פצצות מאשר הטיל חיל-האוויר האמריקאי על גרמניה הנאצית במילחמת-העולם, אי על גרמניה הנאצית במילחמת-העולם,

חמה לתודעת הציבור, הפך הקור' מיך לתנועה אדירה.

הפגנות של מאות-אלפים, של שני מילי-יונים, תנועת-השלום הפכה גורם פוליטי חשוב, ונולדה קואליציה גדולה של המיי-עוטים הנרדפים — כושים, צעירים, נשים, קבוצות אתניות שונות.

הסנאטור מקגאוורן הצטרף לתנועה זו זמן רב לפני שעלה על דעת הפוליטיקאים שזהו זרם העתיד. במועד מוקדם התקומם נגד זוועות ויאטנאם, הטיף ל-היסול המילחמה העכורה ולאיחוד מחדש של העם האמריקאי השסוע. התנועה הת-מקדה סביבו.

כאשר התייצב לבחירות לפני

ג'ורג' מקגאוורן, אשתו ובתו — בראשית המסע

22 חודשים — נרבה זמן לפני כל מועמד אחר — נטשו רכבות מור' דים אהר הבאריקדות, פלשו לוי' רה המיפלגות וחוללו את הפלא — מינוי הנביא כמועמד לנשיאות.

התוצאה היתה שונה מכפי שקיוו — אך לא פחות חשובה. אויבם השנוא, רוד-פם האכזרי, הפוליטיקאי השדוף והעקר בבית הלבן, שטס אימץ את כל סיסמותיהם והתחיל להגשימן במיבצע-ראווה. מפציץ ויאטנאם נבחר מחדש כשהוא מניף את הדגל של "דור שש שנים".

מדוע נכשל מקגאוורן? מדוע החליט ה' ציבור, שקיבל את רעיונות מקגאוורן, כי ניקסון ייטיב להגשימם? אין ספק שמקגאוורן נכשד כי פוליטיקאי.

רעיון פוליטי יכול להתגשם רק בדרך פוליטית. הפוליטיקה היא עניין של שילי-טון. בדרך אל השילטון, עשה מקגאוורן שיגאות רבות, שעוררו ספק לגבי כושרו לנהל את העניינים הלכה למעשה. אי-זהירותו בפרשת איגלטון, התוכניות הכלי-כליות שהוא פירסם וביטל לסירוגין, ה' הרגשה הכללית של אי-ביטחון — כל אלה העלו את החשד שהנביא אינו האיש הנכון להגשים את נבואתו.

כפסוק השנן של שדום רוזני פדר: "הצליחתו הגדולה של הנשיא ניקסון באה לו משום שמידינוני אמריקאים ראוהו כאטרנטיבה היחידה למקגאוורן".

ניכסון לא נבחר בגלל הכאריזמה. אין לו מעטים חשבוהו למנהיג גדול. הוא נבחר מפני שלדעת עשרות

מיליונים, מוטב שבמרכז השילטון יעמוד פוליטיקאי מיקצועי, ויהיה נוכח ככל שיהיה, מאשר נביא ללא כושר-ביצוע.

השאלה היא: האם אמנם זוהי הבחירה האמיתית? האם נגור על הציבור לבחור תמיד בין שניים כאלה?

חזורינא אל אותה אימרה מחוכמת: "הפוליטיקאי חושב על הבחירות הבאות, המדינאי חושב על הדור הבא."

דומני שהיא לוקה בחסר. הנוסח הנכון הוא: "הפוליטיקאי חושב על הבחירות הבאות, המדינאי חושב על הדור הבא. ה' וגם על הבחירות הבאות."

כי הבחירות הבאות הן צעד להגשמת הרעיונות, הבאים למנוע מילחמה ומצור קה בדור הבא. מי שמסיד את הבחירות הבאות, מתרחק מהגשמת שאיפותיו.

המדינאי האמיתי הוא זה ה' מאחד בקירבו את התכונות של אישיההגות ואישיהמעש, היוצר את הזרם שהוא נישא על גבו.

אין הוא מחפש רעיונות בשוק הפופר-לריות. אין הוא יוצא לנצח בבחירות ב' כל מחיר. אין הוא רואה בשררה מטרה בפני עצמה.

הוא מגבש את הרעיון הנכון בעיניו, אפילו אינו פופולרי. הוא שואף לעשות נפשות לרעיון זה, להפכו נחלת הרבים, לעשותו פופולרי. הוא מבין שעליו לנצח בבחירות כדי להגשימו. הוא רואה בש' ררה את המכשיר החיוני להגשמה.

המדינאי הוא פוליטיקאי בעל חזון, והוא נביא בעל כושר-ביצוע. כזה היה לנין, בשטח המהפכני. כזה היה רוזבלט, בזירה הדמוקרטית.

וינסטון צ'רצ'יל, מנהיג כאריזמטי מר-היר, היה גם פוליטיקאי מולח. כמוהו היה אברהם לניקולן האגדתי. כמוהו היה, בימי זוהרו, דויד בן-גוריון. ג'ון קנדי ה' צעיר היה הופך, כנראה, למדינאי אמיתי — לולא נקטף במי ימיו.

אך מסתבר שהמדינאי הוא ייצור נדיר, בכך הברה.

מאז רצח קנדי לא הופיע בזירה האמריקאית איש שקורץ מחומר זה. התהלוכה העגומה של ג'ונסון, גולדוטר, ניכסון, האמפרי ושות' מראה מה דל המיבחר, אפילו באומה של 200 מיליון. אולי זוהי נחמה כלשהי, למראה התהלוכה האומללה העוברת על פנינו כאן בישראל.

שארת השאלה האחרונה: מה רע, בעצם, בשילטון הפוליטיקאים? אם ניכסון אימץ לעצמו את סיסמות מקגאוורן ומבטיח להגשימן — מה השלילה בכך? אולי זה לא כליכך אסתטי, אבל האם זה פסול?

התשובה היא: פוליטיקאי, המאמץ ל-עצמו רעיונות שמצא בשוק, אינו תחליף למדינאי הפועל בתוך הנחיה פנימית, החודר בנכונותו של אותו רעיון, הדבק בו בימים אפלים, המוכן להסתכן למענו גם במעשים בלתי-פופולריים.

רופא תלתי-פופולריים, את הרפואה הנעימה לו, אינו רופא טוב. הוא רופא מסוכן קאודי.

ניכסון, ואפילו הצמד לניכסון-קאודי, אינם תחליף לאדם בעל כסיס מוסרי אי-תן, הרואה לנגד עיניו תמונה ברורה של העולם והחברה האמריקאית בדור הבא, המסוגל להשתמש במכשירים פוליטיים כדי להפוך לתמונה זו למציאות.

ניכסון הכטיה, מפני שזה פופר לרי, הוא יגשים — אם זה יישאר פופולרי, אם תשתנה הרוח, ישי' תנה אוטומטית כיוון השבשבת.